

Konsuler findes mange, som med stor Iver og Opofrelse stræbe at tjene vort Lands Interesser, og hvis Bistand ofte er til overordentlig Nytte for danske i Udlandet, er det paa den anden Side en Selvfølge, at Mænd, som hyppig ere optagne af en stor personlig Virksomhed, ikke altid ere i Stand til at ofre Tid og Arbejde paa alle de Opgaver, som det vilde paahvile en udsendt Konsul at varetage. Det drejer sig i saa Henseende ikke blot om Besørgelsen af de sædvanlige Stibsfartssager og alle ved et Konsulat i øvrigt forefaldende Forretninger, men om Varetagelsen af vort Lands økonomiske Interesser som Helhed. Det vil paahvile den udsendte Konsul at vaage over alt, hvad der inden for hans Omraade maatte foregaa af Betydning for dansk Næringsliv, at foretage indgaaende Undersøgelser og afgive fylbige Indberetninger om ethvert herhen hørende Spørgsmaal. Denne Opgave kræver Mænd, som ikke blot ere i Besiddelse af fornødne Kundskaber og Erfaring, men som ere saaledes stillede, at de kunne vie deres hele Tid til det Hverv, som betros dem.

Man er imidlertid paa det rene med, at en Omordning af vort Konsulatvæsen i den her antydede Retning maa foretages med Varsomhed. Det vilde være et alvorligt Misgreb at gøre en pludselig og indgribende Forandring i den nuværende Ordning uden at have Visshed for, at der med de forhaandenværende Midler og Kræfter kan sættes noget væsentlig bedre i Stedet. Selv om man uden videre gaar ud fra, at de fornødne personlige Kræfter vilde staa til Raadighed, maa man i hvert Fald ikke undervurdere Besøftningen ved at ansætte udsendte Konsuler, og man maa være forberedt paa at yde en forholdsvis betydelig Løn til de Personer, som paa fuldt tilfredsstillende Maade skulde kunne røgte et saadant Hverv. Den samlede Konsulatafgift vilde kun forslaa til at lønne et begrænset Antal af flige Poster, og inden man anvender Midlerne hertil, bør man have Sikkerhed for, at man ikke ved at

bortdrage Indtægterne fra de øvrige Konsulater, udsætter sig for at miste mange af de dygtige Kræfter, som hidtil have gjort god Fyldest. Medens altsaa Flertallet mener, at der bør stræbes hen i den antydede Retning, tilraader det, at man for Tiden indskrænker sig til visse forberedende Skridt, som uden at bryde med den bestaaende Ordning angive den Vej, der tænkes fulgt efterhaanden.

Flertallet foreslaar derfor følgende Bestemmelser:

Efter den 1ste Januar 1894, da den hidtidige Konsulatafgift bortfalder, skal Udenrigsministeren være bemyndiget til at udbetale de nuværende Konsuler og Vicekonsuler en aarlig Godtgørelse svarende til Gennemsnitsbeløbet af den Indtægt, som hver enkelt har oppebaaret i de nærmest foregaaende 3 Aar. Dog har man ment, at det er unødvendigt at yde en saadan Godtgørelse til de Konsuler, hvis Gennemsnitsindtægt har været under 100 Kr. De direkte Udgifter, som Konsulerne afholde i Embeds Medfør, bør de ligesom hidtil have erstatte af Statskassen, og der bliver ogsaa ligesom hidtil at erlægge særlige Rendelser for de Embedshandlinger, som Konsulerne udføre paa Begæring af private, og som ikke angaa de sædvanlige Stibsfartssager.

Efterhaanden som Midler blive disponible enten ved Embedsledighed eller ved Afsættelse af den Godtgørelse, der ydes de nuværende Konsuler, eller ved Tilfald af Statskassen, kan der ansættes udsendte Konsuler i saadant Omfang, som det maatte blive anset for ønskeligt. Gennemsnitslønnen for udsendte Konsulatshefer (Generalkonsuler, Konsuler) har man ment at kunne sætte til 6,000 Kr. aarlig foruden 4—8,000 Kr. i Opholdspenge og indtil 2,000 Kr. til Kontorhold. For udsendte Vicekonsuler beregnes en Begyndelsesløn af 1,500 Kr., som ved 5-aarige Alderstillæg paa 500 Kr. kan stige til 3,500 Kr.; i Opholdspenge modtage de 2,500—4,500 Kr. Da de Midler, som Konju-